

Bezva baby ve vlaku i jinde (16.2.2017)

Asi tak před čtyřmi pěti lety jsem udělala životní terno. Objevila jsem pedikúru a vzápětí pak svou úžasnou pedikérku Martičku. Nejen, že umí skvěle opečovávat nohy a je živou vodou a balzámem na duši, ale dnes jsem zjistila, že také umí vymýšlet náměty na stopětky. Věnovala mi hned dva, ačkoli jsem na ni otázku „o čem mám napsat fejeton“ vybafla bez varování těsně před odchodem.

Ani nevím, co mě to napadlo, vždyť ona vlastně ani nevěděla, že vůbec něco píšu. Zřejmě jsem si troufla proto, že jsme spolu strávily další příjemnou, rozesmátou a báječně uvolněnou hodinku. Moje otázka byla bezprostřední a stejná byla i její odpověď. Řekla, abych napsala o všech těch praštěných ženských, které jezdí vlakem a dělají vylomeniny tam i jinde, o kterých jsme si spolu dnes povídaly. A tak jsem jí slíbila, že o nich napíšu.

Většinu života jsem spíš stála stranou, a když už, tak jsem spíš preferovala mužské přátelství. Někdy po pětáctyřicítce se to ale začalo pomalu měnit a já jsem objevila, že ženy v mém okruhu jsou báječné bytosti, které se sice dokážou i hroutit, ale většinou jsou nad věcí, mají báječný humor, jsou obětavé, nápadité, veselé a vtipné. Které se dokážou sdružovat, dělat užitečné i naprosto zbytečné věci a hlavně u toho dokážou úžasně blbnout.

Marta mi vyprávěla, jak s dalšími pedikérkami z celé republiky jezdí na různé akce, mimo jiné také na seminář v Ostravě. Sejdou se v Praze na nádraží, usadí se ve vlaku, každá vybalí nějakou dobrotu a historku, a užívají si to celou cestu natolik, že jsou schopné v Ostravě zapomenout vystoupit a přejet o jednu stanici. K velkému zklamání skupiny žen, které přijely už dřív a které na ně na nádraží čekaly v krojích a s chlebem, solí a slivovicí... a čekaly tam až do doby, než se upovídáné dámy lokálkou dokázaly vrátit.

Nebo jak na chalupě na čarodějnice jezdí skupina kamarádek převlečených za čarodějnice na valníku za traktorem nebo na různých kolech, koloběžkách a jiných přibližovadlech až do sousední vesnice, aby jim tam zazpívaly svou každoroční písničku, a teprve potom zapalují svůj oheň.

Já jsem jí zase vyprávěla o tom, jak se mnou moje kamarádka pojede na víkend v rytmu bubnů a že se mnou půjde přes žhavé uhlíky, a taky jsem si vzpomněla na tematické vycházky, které jsme s babami absolvovaly na šicích táborech a jak jsme musely opustit Muzeum smoly, protože čeho je moc, toho je příliš. I lásky k smůle.

Ona zase vzpomínala, jak jednou s manželem ve vlaku jela se skupinou veselých důchodkyň, které na sobě měly stejná trička se sebeoslavným nápisem, a on se trochu pohoršoval nad tím, jak jsou hlučné. No samozřejmě, že mu neřekla, jak jezdí vlakem ona, stejně jako já Vaškovi taky vždycky nevyprávím, jakou ostudu dokážu dělat já, jsouc obklopena spřízněným babincem.

Říkala jsem pak Martě, jaká je škoda, že jsem ten krásný svět bláznivých možností a krásné bláznivé ženskosti objevila až teď, a ona moudře namítla, že ke všemu se musí dojít a dozrát a že všechno má svůj čas.

To je bezpochyby pravda. Každá sama musíme dojít k poznání, že nejdůležitější je dokázat se zasmát sama sobě, že nejvíc záleží na tom, abychom byly v souladu samy se sebou, a že své sny si musíme splnit samy, zvláště pak ty, o kterých nikdo jiný neví.

P.S. Omlouvám se mužským čtenářům za to, že jsem dnes psala jen o babách. Jednak jsem to slíbila, ale hlavně mám pocit, že všechno to, k čemu my ženy docházíme až v určitém věku, vy dokážete hravě už od narození. Což vám můžeme jen závidět a snažit se o totéž.

{fshare}